

[Støhr Johansen.]

vate selskaber, f. eks. ledet gennem pressen og oplysningsforbundene, at sende programmer på fællesantenneanlæg, og om finansieringen af sådanne programmer kan ske ved reklame. Dette ville dog være et skridt på vejen. Der er jo så mange sendemuligheder i et kabel-tv, at der ville være rigelig plads til kanaler for anden programvirksomhed, f. eks. fra kommunerne og fra Danmarks radio, i form af kasetteproduceret undervisning. Man kunne også tænke sig den fuldkomne frihed for ejere af fællesantenneanlæg med tilhørende sendefaciliteter til at bestemme, hvad der skal udsendes i sådanne lukkede kredsløb, selvfølgelig under ansvar for loven.

Jeg kan i dette spørgsmål ikke lade være med at drage en parallel til forrige århundredes begyndelse, hvor kampen for trykkefriheden var på sit højeste. Der var ikke grænser for de betænkeligheder, den enevældige konge og hans kancellier havde ved at lade folket frit udtrykke sig i skrift og under ansvar over for lovens almindelige regler. Man så gerne censur og monopoler bevaret. Mon der dog i dag skulle være større betænkelighed end dengang, når talen er om de nye massemedier radio og tv, og mon det dog ikke går ligesom dengang, at folkets vilje til sidst slår igennem?

Jeg vil gerne i denne forbindelse føje til, at vi er tilhængere af en statsradio, bygget med nær tilknytning til de demokratiske forsamlinger. Det, vi er imod, er, at den statesejede radio skal have monopol.

Jeg finder ministerens tanke om et ankenævn meget vigtig og rigtig. Man kunne måske uddybe tanken lidt. I redegørelsen begrundes ankenævnet med ønsket om at beskytte lytterne og seerne mod ensidig programlægning og mod vilkårlighed. Dette skal man kunne klage over. Konsekvensen af en sådan klageprocedure bør vel være, at borgere, der klager og får medhold, kan forlange berigtigelse, når klagen drejer sig om forhold, der har medført en ubillig behandling. Det kan være angreb i radio eller tv,

men det kan også være, at en udsendelse er klippet så uheldigt, at den får en betydelig slagside. Sammenhængende med berigtigelsespligten må der være en pligt for Danmarks radio til at opbevare bånd af udsendelserne en vis længere tid, således at klagerne kan høre eller se disse bånd og eventuelt få kopi af dem.

Fra konservativ side lægger vi stor vægt på den beskyttelse af lytterne og seerne, der ligger bag disse tanker. Såfremt radiomonopolet brydes, derved at der oprettes andre landsdækkende senderorganisationer på privat basis, bør sådanne regler også gælde for disse. Det er derfor vigtigt, at man får en virkelig uvildig instans som ankenævn, og at borgerne ikke ved denne procedure afskræmmer sig fra i sidste ende at indbringe sagen for de almindelige domstole. Det skulle glæde mig, om ministeren ville uddybe dette punkt lidt mere.

Mine afsluttende og konkluderende bemærkninger vil jeg gerne knytte til de fem hovedspørgsmål i ministerens tale.

Som det er fremgået, mener jeg, at Danmarks radios eneret på radiospredningen bør afskaffes, således at det tillades koncessionerede selskaber at udsende såvel i radio som i tv. Dette gælder, både når talen er om trådløse udsendelser, og når der er tale om at sende gennem kabel. Der må være en vis styring, det kan vi vel alle være enige om, men der kan med rette rejses tvivl om, om det bør overlades til amter eller kommuner at være enerådende. Jeg mener det ikke. Jeg mener derimod, det er bedst med en koncessionsordning, således at også andre, f. eks. pressens repræsentanter, kan komme med, hvilket vi tidligere har kendt med pressens radioavis, der jo fungerede særdeles udmærket.

Målsætningen for programvirksomheden er jeg enig i må være alsidighed, og det er vigtigt at finde frem til de rette formler for kravene dertil. På den anden side må disse også efterleves, så man undgår en radio med en sådan slagside, som jeg mener Danmarks radios udsendelser har. Jeg er enig i det, der